

PRESENTACIO INICIAL

Any 1348.

Europa està patint una epidèmia que delma la població. La gent que pot, fuig espaordida cap un altre indret però res atura l'implacable avanç de la malaltia.

Els carrers de qualsevol poble o ciutat resten deserts, tothom es tanca a casa seva per por de contagi. Només se sent de tant en tant el soroll d'un carro que passa recollint un nou mort.

Els metges ja no saben que fer, ells mateixos son víctimes de la malaltia. Creguts com estan que el contagi és a través de les vies respiratòries, es col·loquen màscares aïllants amb un gran bec farcit d'estopa amb vinagre o d'herbes aromàtiques.

Les cases on hi ha algun infectat es marquen amb una creu a la porta. Segurament allí no en sortirà ningú viu.

Poc a poc la malaltia es va acostant a la nostra vila. De les 62 persones censades a Torrefarrera, en acabar el primer brot de "Pesta" en quedaren 12:

- Antoni Estarà, Antoni Ribera, R. Girveta, Domingo d'Arenys, Ferrando de Pujaçons, Berenguer de Serra, G. de Corbins, Bertrano Çentols, Bertran Jaques, Domingo de Girveta i dues persones miserables, Bernat Caserres i Na. Assena.

Aquests pervivents es creuen ja fora de tot perill, però un temps després... LA PESTA CONTINUA.

FINAL

Any 1465.

Ha passat més d'un segle i Torrefarrera ha patit diversos brots de Pesta Bubònica.

La fam que debilita els cossos i la manca d'higiene, han propiciat que les infeccions apareguessin una darrera l'altra.

Les puces portadores de la malaltia, instal·lades entre els pèls de les rates que volten per tot arreu, han aconseguit fet desaparèixer quasi dos terços de la població mundial. Torrefarrera també ha resultat assolada.

Els pocs pagesos que queden, estan esgotats de cavar tantes fosses. La manca d'aliments no ajuda a tirar endavant. Es fan rogatives a Sant Sebastià.

En Ferrando en la seva agonia, veu passar com en un somni la història dels últims anys del seu poble:

Els Cavallers Hospitalers amb els respectius **escuders**, que segurament van a defensa el seu territori.

Els Arquers que els acompanyen en el viatge. Ell també és arquer i si no estès tant malalt estaria formant part d'aquest grup.

Els Dimonis aguantant les seves víctimes i esperant pacientment el boí que sens dubte caurà.

Les Bruixes, temudes però emprades, mig amagades entre la gent amb els seus remeis que tampoc han servit de res.

Acompanyades d'una **remor de tambors** les culpables de totes les misèries passades: les temudes "**puces**". La por fa que les vegi enormes.

Per la seva causa **els metges** van de bòlit dia sí, dia també.

Ara a en Ferrando li sembla sentir el soroll tant familiar de les rodes d'un carro... sí, ja ho veu, és la negra **comitiva de la mort** acompanyant el **carro amb els difunts**.

Sempre darrera el carro es veu algun **representat de l'església** encarregat de donar cristiana sepultura i confortar l'ànima dels que queden.

Novament se sent un **soroll eixordador**. Li sembla veure els pagesos de la seva estimada terra, entre els parents, veïns, el seu germà Ramir que ell, mateix va enterrar fa uns mesos i **una llum molt blanca**, molt bonica, que poc a poc va fent fora les penúries.

Si tan sols li quedés una alè més de vida... li agradaria estar segur que els seus fills podran gaudir d'una existència menys grisa i amb menys por.

Sí, ara ho veu clar, no en té cap dubte.

LA PESTA SERÀ VENÇUDA i el foc purificador portarà esperança al poble.